

היה לו להוביל בעגלת יד חפצים, שלפעמים היו כבדים ביותר. לכן הגמד חלם תמיד על עגלה שתוכל לנסוע בה ולהוביל חפצים בלי להתאמץ הרבה - עגלה המופעלת בקיטור. והוא החליט לבנות לו כזו.

הוא עבד על המשימה זמן רב, אך בסוף הצליח, ויום אחד קרא לחבריו מהיער והציג לפניהם את ההמצאה שלו - קרון משא גדול, מונע בקיטור.

הצעף האדום

על פי פיטר חולינן
צייר ט. וולף

חי פעם ביער גמד בשם בארינום, בעל תושייה רבה. הוא התפרנס ממסחר בחפצים מיותרים -

תמונות ישנות, שעוני קיר, קופסאות מקושטות, כל מיני חפצים שרק תפסו מקום בדירה ונזרקו

בעליית גג. חפצים כאלה הוא קנה אצל תושבי ערים שונות, הביא אותם ליער ומכר לקישוט דירות של חיות יער, ידידיו שלו.

לצערו הרב הוא היה קטן וחלש וקשה

את הדרך והוא כנראה סטה ממנה.
נסע בחושך ופתאום הרגיש שהקרון
היפה שלו שוקע במים. הוא ניכנס
לאגם!

בארינום לא ניסה אפילו להוציא עם
הקרון שלו מהמים. חושך היה סביב
ורק ירח האיר חלושות. לא היה כל
סיכוי לזוז וצריך היה לחכות לבוקר כדי
להזעיק עזרה.

ירד גשם, נעשה
קריר, בארינום
התעטף בצעיף
הצמר האדום שלו
וחיכה לאור
הבוקר.
סביב נשמעו

קרקורי צפרדעים. המוני הירקרקים
האלה התאספו סביבו והקימו רעש
גדול בקרקוריהם, אך פתאום השתתקו

כולם הריעו לו
והוא יצא לדרך
לקניות בקרון
החדש שלו.
הנסיעה הייתה
קלה ותוך זמן

מועט הגיע הגמד לעיר שעוד לא ביקר
בה מעולם. עבר ברחובות, שאל
בבתים, ולמזלו הרב מצא הרבה
חפצים מעניינים,

אותם קנה
והעמיס לקרון
החדש. עם קרון
מלא התחיל
בארינום לחזור
הביתה ליער.
הדרך הייתה

ארוכה למדי והתחיל לרדת גשם חזק.
אורות שעל הקרון לא האירו מספיק

ופתח את דלת הקרון.
עיני המלך הבריקו. הוא עמד בקרוב
לסיים בניית ארמון חדש שלו, בין צמחי
הקנה באגם,

והחפצים
שבקרון היו
בדיוק כאלה
שיכלו לקשט
ולרהט את
אולמות
הארמון
החדש.
"אם תרצה
שאעזור לך

לצאת מבוץ האגם הזה, תהיה חייב
למסור לי את כל תכולת הקרון שלך!"
קבע מלך הצפרדעים. הוא כבר שפשף
את כפותיו כשתיאר לעצמו איך ייראה
הארמון החדש שלו עם כל החפצים

כולם. מול הקרון של בארינום הופיע
מלך של הצפרדעים שבאגם.
"מה הן מעשיך בממלכה שלי?" שאל
המלך בקול חמור.
"סלח לי, אבל תעיתי בחושך ובטעות
שקעתי באגם הזה" ענה בארינום.
"זה אני רואה. אבל אף אחד לא
מורשה להיכנס לאגם בלי הסכמתו!"
"כן, הוד מלכותו, אבל בלילה לא..."
"זה רע מאוד! ומה יש לך שם, בתוך
הקרון?"
"רק קצת חפצים ישנים, מיותרים, לא
נחוצים לאף אחד..." ענה בארינום

"אני מסכים! מבטיח לך במילה שלי,
מילה של מלך הצפרדעים! ועכשיו
לעבודה!"

הוא הוציא הוראה כלשהי לפמליה שלו
ומיד הופיעו עשרות צפרדעים של
המשמר המלכותי, נרתמו לקרון
השקוע והתחילו למשוך אותו. אלא
שכוח הצפרדעים לא הספיק כדי
להוציא את הקרון העמוס מהבוץ, והן
נאלצו להיעזר בבונים אחדים שחיו
בחופי האגם ואפילו בחולדות המים.

המעניינים שיזכה בהם.
ובארינום כמעט והתחיל לבכות. הוא
יאלץ למסור חינם כל מה שקנה בכסף
שלו. כל הנסיעה הזו תיגמר בהפסד
גדול. מה יעשה עכשיו? ואז בא רעיון
לראשו.
"טוב, הוד מלכותו, אמסור לך את הכל.
רק תרשה לי להשאיר לעצמי את
המעט שעטוף בחוטי הצעיף האדום,
העלוב שלי."
המלך המרוצה מחא כף:

עטופים בחוטי צמר האדומים והבין
שהגמד הערום רימה אותו, ומכל
החפצים שבקרון לא נשאר דבר
בשבילו. אך לא הייתה לו כל ברירה.
לא יכול היה להתכחש להבטחתו לעיני
הנתינים הצפרדעים שלו ועוד לפני

הבונים והחולדות שעזרו במשיכת
הקרון.
"מילה של המלך היא חוק!" אמר, וחזר

בינתיים
בארינום ניכנס
לקרון, הוריד
את הצעיף
האדום שלו
ופרם אותו. עם
חוט הצמר
הארוכים של
הצעיף עטף

בארינום את כל התכולה שבקרון.
אחרי מאמצים רבים קרון הקיטור עמד
כבר על החוף. כשהצפרדעים של
המשמר מסרו על כך למלך, הוא בא
לקבל את תמורה שלו. בארינום יצא
מולו ואמר:

"תזכור שהבטחת להשאיר לי את כל
מה שעטוף בחוטי הצעיף האדום. האם
תעמוד עכשיו בהבטחתך?"
המלך ראה שכל החפצים שבקרון

מאוכזב למי האגם.
בארינום חזר בשמחה הביתה, קרא
לכל חיות היער, הידידים שלו, ומסר
להם בחינם את כל החפצים שבקרון
הקיטור.
בשמחה, בריקודים ובצחוק רם חילקו
ביניהם החיות את החפצים והמשיכו
לשמוח ולרקוד עוד זמן רב.
"מוטב שאתם תקבלו אותם, מאשר
מלך הצפרדעים הנבזה שרצה לגזול
ממני את הכל!" אמר הגמד בארינום
כשהוא מגיש לדוב קנקן דבש "תאכל
מהמתוק המתוק הזה. לתיאבון!"
ואז פנה לכולם:
"אבל עכשיו תכינו לי שוב את צעיף
צמר אדום, בבקשה!"